

kieszközölni, mint aminőt nekem a törvény a védjegyet illetőleg nyújtani akar. Dogmatikailag tehát semmi körülmények között nem kifogásolhatom a kereskedelmi miniszternek 1909. évben közzétett, a védjegyek oltalmáról szóló törvényjavaslatának 53. §-át, amely a belajstromozott védjegyek kötelező használatát a svájci és angol jogban ismeretes módon statuálja, amely szerint a védjegy-oltalom megvonandó, ha a jogosult a védjegyet áruin, azok megkülönböztető megjelöléseként, az oltalom megadásának kihirdetésétől számított 3 éven belül használatba nem veszi, vagy a már használatba vett védjegy további használatával a használatbavétel időpontjától számított 3 éven belül felhagyott.

Dacára annak tehát, hogy ezen rendelkezés dogmatikailag egyáltalában kifogás alá nem eshetik, mégis a törvényjavaslat közzététele után ezen intézkedés volt a leghevesebb támadásoknak kitéve. Hozzá kell tennem mindenestre, hogy ez a támadás nem volt mindig mellékes célzat nélkül való, mert rendszerint olyanok részéről érte a törvényjavaslat ezen intézkedését támadás, akik jövedelmüknek jó részét féltették attól, hogy ezentúl defensív védjegyeket nem fognak bejelentetni.

A defensív védjegyek fentartására legtöbbször hozták fel azt, hogy judikatúránk a védjegyek összetéveszthetésének megállapítása kérdésében nem elég szigorú. Szükséges tehát, hogy valamely védjegy tulajdonosa, a nem szigorú judikatúrára való tekintettel önmaga gondoskodjék oly eszközökről, melylyel bejegyent és használatban levő védjegyének hathatósabb megvédését biztosítsa. Erre eszközül kínálkozott a jelenleg érvényben levő törvény 6. §-ának fent említett rendelkezése, amelyre támaszkodva a védjegyek tulajdonosai a használatban levő védjegyükhöz hasonló védjegyeket lajstromoztattak, de csak avégből, hogy – amennyiben a használatban levő védjegyre való tekintettel – valamely utánzást a bíróság nem találna elegendő hasonlónak, az beléütközzék a védjegy tulajdonos azon védjegyébe, amelylyel pusztán a használatban levő védjegyet körülbástyázni szándékolta. Ilyképpen történt, hogy az ábrás védjegyeket különböző színekben, különböző nagyságokban, az összetételeknek néminemű változtatásával, a szövegvédjegyeket pedig a betűk legkülönbözőbb variációival jelentették be. Voltak védjegy tulajdonosok, akik valóban a judikatura félszégeimre okulva, tömegesen lajstromoztattak defensív védjegyeket. Így egy igen jelentős védjegy tulajdonosa a használatban levő védjegyet nem kevesebb, mint 800 változatban volt kénytelen lajstromoztatni, nehogy egyik vagy másik szűkkeblű bíró a fenforgó hasonlatosságot esetleg a használatban levő védjegyre vonatkozólag ne találja „nem elegendőnek.” A defensív védjegy fentartására felhozott ezen ok azonban, amint a fenti kijelentéseimből is kiténik, nem lehet juristikai ok, másfelől a vele egybekötött cél sokkal olcsóbban és hathatósabban is érhető el.

Ha a judikatúra az összetéveszthetés kérdésében nem kielégítő, akkor a védjegy tulajdonosoknak össze kell fogniok és a judikatúrára nyomatékos fellépéssel nyomást gyakorolni abban az érdekekben, hogy az összetéveszthetés kérdésében az ítékezés a megfelelő méderbe tereltesse. Ez a feladat hárul első sorban a védjegyügyekben eljáró ügyvédekre, akiknek kötelességük lenne minden erővel oda hatniok, úgy az egyes ügyekben, mint irodalmi tevékenységgel, hogy a bíróságok az összetéveszthetés kérdésében az összetéveszthetés lehetőségének határáig menjenek el a bitorlás tényálladékának megállapításánál. Másfelől azonban az ér-

A védjegyek kötelező használatáról.

Írta: Dr. Urbach Lajos.

A védjegyek oltalmáról intézkedő 1890. évi II. t.-c. 6. §-a értelmében „a belajstromozott védjegy használata rendszerint nem kötelező, azonban a kereskedelmiügyi miniszter bizonyos árunemekre elrendelheti, hogy ilyenmő áruk forgalomba bocsátásuk előtt a jelen törvény értelmében belajstromozott védjeggyel rendeleti úton megállapítandó módon láttassanak el.” A törvény alkotása idejében védjegyjogunk annyira fejletlen volt, hogy az ily rendelkezés a viszonyoknak teljesen megfelelőnek volt tekinthető, mert senkinek köreit nem zavarta, ha egy vállalat tulajdonosa oly védjegyet is lajstromoztatott, amelyet áruinak megjelölésére használni önmaga ugyan nem kívánt, hanem az árujegy a maga részére csak azért lajstromoztatta, nehogy más valaki ily árujegy használhasson. Fel kell azonban ismernünk, hogy ily lajstromozás a védjegyoltalomnak törvényi céljával ellentétben áll és dogmatikailag álig megokolható intézkedés.

Védjegyek alatt ugyanis a törvény értelmében oly jelvények értendők, amelyek a kereskedelmi forgalomra szánt készítményeknek és áruknak más hasonló készítményektől és áruktól való megkülönböztetésére szolgálnak. (Lásd az 1890. évi II. t.-c. 1. §-át.) Ha azonban valamely védjegy semmiféle árun nem használtatik, úgy ez a törvényi rendeltetését nem „tölti be.”

Azon országban, ahol a védjegy kötelező használata statuálva nincs, fogalomná nőtte ki magát az úgynevezett defensív védjegy, amelynek semmi egyéb rendeltetése nincs, minthogy egy létező védjegyet a törvény rendeleténél hathatósabban védjen mások visszaéléseivel szemben.

Fel kell ismernünk, hogy a defensív védjegyeknek jogosultsága ethikai alapon megokoltnak nem mondható, mert az tulajdonképen a törvény megkerülését jelenti, ha magannak nagyobb oltalmat óhajtok

dekelt köröknek, éppen az elégtelen Judikaturára való tekintettel a törvény oly gondoskodásait kellene sürgetniük, amely szerint minden utánzás, amely mellett az összetévesztés lehetősége még fenforog, mint kétségtelenül befejezett védjegybitorlás büntettség. Ezen határon tui természetesen nem lenne aztán büntetendő egy oly bitorlás, amely egy használatban nem levő oly védjegygel szemben követtetik el, amely védjegynek nyilvánvaló rendeltetése nem egyéb, minthogy egy használatban levő védjegynek védőbástyául szolgáljon a törvényhozó által statuált védelmet messze meghaladó mértékben. Ily védelemre azonban aztán a védjegy tulajdonosnak egyáltalában szüksége nem lesz.

Különös jelentőségeket nyertek a defensiv védjegyek és szóvédjegyek instituálásánál, amelyeknél az összetévesztés lehetősége valóban igen sok vitára adhat alkalmat, különösen oly esetben, amikor a védett szó töve valamelyes közkeletű kifejezés és mint ilyen önmagában véve védelemre nem tarthat igényt. Ez azonban az a terep, amelyet a bíró kogníciójának kell átengedni, hogy az eset körülményeinek megfelelően állapítsa meg, vajjon az összetévesztés lehetősége fenforog-e, vagy sem.

Megengedem, lehetnek érdekek, melyek mellett valamely bejelentett védjegy nem vétetik használatba a bejelentéssel egyidejűleg, de éppen azért rendel a javaslat 3 esztendői határidőt, hogy ezen érdekek megfelelő kielégítést nyerjenek. Ha valamely védjegy 3 esztendőn belül használatba nem vétetik, arról joggal fel-

tehető, hogy az defensiv védjegy és annak fentartása a törvényhozó célzatával össze nem egyeztethető. Mint bíró, ily esetben fel kellene ismernem, hogy azon védjegy, amely miatt valamelyes utánzás üldöztetik pur et simple defensiv védjegy-e, avagy figyelemmel a védjegy rendeltetésére, a bitorlás fenforgónak mégis megállapítható-e. Ugy tehát a törvény helyes alkalmazása mellett a defensiv védjegyek céljukat tulajdonképpen el sem érhetik és így azoknak fentartása merőben felesleges.

Hozzá kell tennem azonban, hogy mindaddig, amíg a bíró magának arról, hogy valóban defensiv védjegyről van-e szó, kétségtelenül meggyőződést nem szerzett, azt feltennie nem lehet, hanem megköveteltetik, hogy a büntető bíró előtt kétségtelenül igazoltassék, miszerint a támadás alapját képező védjegy hosszabb időn keresztül van belajstromoztatva anélkül, hogy az tényleg használatba vétetett volna, valamint, hogy a kérdésben forgó védjegy hasonlít a védjegy tulajdonos tényleg használatban levő védjegyéhez, amely két körülmény egybevetésével a bíró már konkludálhat arra, hogy a használatban nem levő védjegy, mint defensiv védjegy, pusztán a használatban levő védjegy további oltalma céljából lajstromoztatott.

Ezzel meg akartam felelni azok támadására is, akik a „Vegyészeti Lapok” 1909 szeptember 20-án megjelent számában közzétett cikkem kifejtéseivel egyet nem értettek.